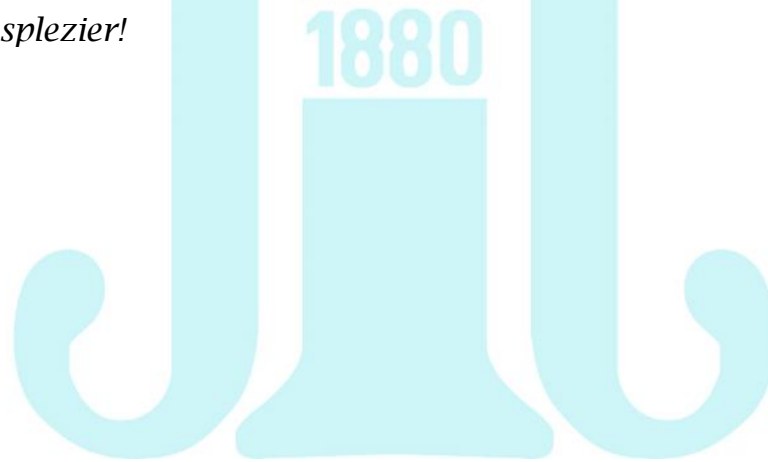

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

**POLLEKE IS GEBOREN...
EN DAN ZIJN ER SUIKERBONEN!**

tragikomedie in drie bedrijven

door

Luk Gijsbrechts

Tweede, door de auteur herziene, versie

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2740

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste NEGEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *POLLEKE IS GEBOREN... EN DAN ZIJN ER SUIKERBONEN!* op te voeren moet de naam van auteur *LUK GIJSBRECHTS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

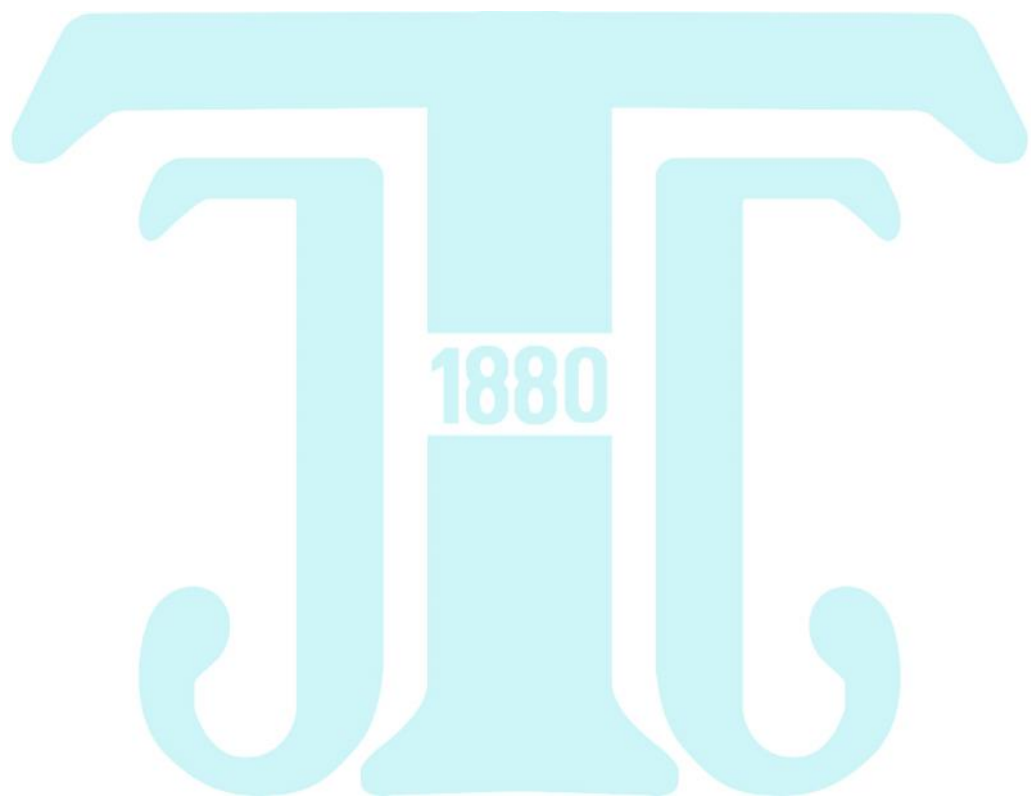
De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2014/0220/027
ISBN 978-90-385-07767

© 2002 Toneelfonds J. Janssens/Luk Gijsbrechts
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 5 heren)

MOEDER
OUDSTE ZOON
JONGSTE ZOON
ZUS(JE)
TANTE
NONKEL
KAREL
ANETTE
MIJNHEER VAN DE VELDE

DECOR

Een ziekenhuiskamer. Aankleding naar eigen inzicht en middelen.

OVERZICHT VAN DE TRILOGIE

- Nonkel Gaston is dood... en dan is er koffie!
- Ons zusje trouwt... en dan is er champagne!
- Polleke is geboren... en dan zijn er suikerbonen!

De drie stukken volgen op elkaar en hebben dezelfde personages, maar zijn perfect afzonderlijk te spelen.

EEN WOORDJE VORAF

“Polleke is geboren... en dan zijn er suikerbonen!” is het derde deel van de trilogie over de familie Van de Zande.

Vooraleer verder te lezen is het misschien nuttig om even de gebeurtenissen van deel 1 en deel 2 in herinnering te brengen.

Pa, iedereen noemde hem altijd Nonkel Gaston, en Ma hebben drie kinderen. De keurig getrouwde en steeds om door een ringetje te halen Oudste Zoon, de rebelse Jongste Zoon en de schuchtere en timide dochter, Zusje.

Om duistere redenen haalt Nonkel Gaston op zekere dag de haveloze beeldhouwer Karel en zijn frivole model Anette in huis en laat hen in de garage wonen, waar zij een atelier inrichten. Om even duistere redenen gaat het met de gezondheid van Moeder sterk bergaf. Bij het begin van Deel 1 zit zij in een vergevorderd stadium van seniliteit, maar dan wel een bijzonder grappige vorm ervan.

Op een dag valt Nonkel Gaston – alweer – in duistere omstandigheden uit de appelboom en overlijdt schielijk. De uitvaart van Nonkel Gaston wordt een gedenkwaardige gebeurtenis. Naast de eerder genoemden zijn ook nog Nonkel en Tante aanwezig. Nonkel is de broer van Moeder, een hardwerkende ondernemer die zich heeft opgewerkt tot matrassenkoning van de streek. Tante blijkt een gefrustreerde kwezel van de ergste soort. Ze was getrouwd met de helaas te vroeg overleden broer van Gaston.

Ondanks de piekfijne voorbereiding door Oudste Zoon en de nooit helemaal nuchtere begrafenisondernemer Mijnheer Van de Velde, wordt de koffietafel een regelrechte ramp. De broodjes zijn niet te eten en de koffie niet te drinken. Dus komt er al heel snel bier op tafel. De alcohol doet zijn werk en de gemoederen geraken heel snel verhit. Jongste Zoon rakelt de nodige familievetes op, de feestgangers van het trouwfeest in zaal 3 komen de polonaise dansen rond de koffietafel, Anette springt op diezelfde tafel om een striptease ten beste te geven en Moeder vertelt dat Nonkel Gaston het familiefortuintje heeft besteed aan de aankoop van 199 Bretoense kleerkasten. De treurnis verandert in razernij en de familieleden verlaten de parochiezaal in de vaste overtuiging dat ze elkaar nooit meer voor de voeten zullen lopen.

Een jaar later schuiven ze echter in diezelfde parochiezaal aan de feestdis. Zusje was immers heimelijk verliefd op kunstenaar Karel, die na het vertrek van ‘model’ Anette, eenzaam achterbleef in zijn atelier. Cupido deed zijn werk en zo wordt in Deel 2 een huwelijk gevierd. Het duo Oudste Zoon en Mijnheer Van de Velde staat weer in voor de organisatie en dus loopt alles vanaf de eerste minuut in het honderd. De champagne is niet te drinken, de traiteur rijdt zijn auto in de gracht en Jongste Zoon arriveert behoorlijk beschonken op het feest. Hij brengt een volle plateau pinten en een korfje giftige opmerkingen

mee en de familievetes laaien in alle hevigheid op. Moeder loopt weg uit haar instelling en weet, subtiel-seniël, bij iedereen het vuur in de broek te jagen. Anette ontsnapt uit het liefdesnestje dat ze stiekem met Nonkel deelt en brengt met haar verschijning het hoofd van bruidegom Karel op stoomtemperatuur. Tante draait helemaal dol om zoveel ontrouw en Oudste Zoon moet schoorvoetend toegeven dat zijn leven een puinhoop is geworden, nadat zijn vrouw met zoontje Olivierke het echtelijk huis is ontvlucht.

Het trouwfeest eindigt op een grimmige afrekening tussen Oudste Zoon, Jongste Zoon en Zusje. De hele tijd hangt Zusjes prille huwelijksgeluk met Karel aan een zijden draadje. Meer dan ooit lijkt het erop dat de Van de Zandes elkaar nooit meer voor de voeten zullen lopen, maar het ‘opbollende’ buikje van Zusje beslist er anders over.

De Familie ontmoet elkaar opnieuw, vijf maanden later, in het moederhuis voor de ultieme reünie...

Met heel veel dank aan mijn vrouw Sabine Duelen

1880

EERSTE BEDRIJF

ZUSJE : Ja, ge hebt mooie oogjes. Papa vindt dat het zijn oogjes zijn, maar dat is niet waar, hé. Het zijn die van mij, van mama. En het is ook niet het neusje van papa maar dat van mama. Alhoewel, zo'n vies deukje heb ik toch wel niet in mijn neus. Maar troost u meisje, dat groeit er wel uit en dan krijgt gij een even mooi neusje als mama. Papa heeft wél zo'n deukneus, maar dat komt omdat hij ooit eens met een paar pintjes te veel op tegen de deur is gelopen. Bij papa gaat dat er nooit meer uitgroeien. Maar gij moet geen schrik hebben, want deukneusjes zijn niet erfelijk. Uw mondje is het mooiste pruimenmondje dat ik ooit heb gezien. En kijk eens hier, kijk eens naar mama's pruimenmondje... dan weet ge direct van wie ge dat mooie mondje hebt gekregen...

KAREL : Alle sokjes zijn gevuld, schatje. *(hij zat intensief sokjes te vullen in een hoekje van de kamer)*

ZUSJE : Hoeveel suikerbonen hebt ge erin gedaan?

KAREL : Zes per sokje.

ZUSJE : En hoeveel chocolade en hoeveel met amandel per sok?

KAREL : Vier chocolade en twee met amandel, maar ik hoop wel dat ik mij niet te veel heb vergist. Ik zag het verschil tussen de chocolade en de amandel niet zo goed.

ZUSJE : Maar enfin, Karel, die met de amandelen zijn toch dikker.

KAREL : Dat zegde de confisier ook: "Ge ziet het direct, mijnheer. Die met de amandelen zijn veel dikker." Volgens mij heeft hij er extra platte amandelen in gestopt. Ik zag geen bal verschil.

ZUSJE : Maar dat kan toch niet. Die met amandelen kosten 50 eurocent meer per 100 gram. Ge moet dan toch wel een verschil kunnen zien.

KAREL : Misschien heeft hij meer chocolade in die met de chocolade gedaan...

ZUSJE : Dus voor hetzelfde geld zitten er nu zes suikerbonen met amandelen in één sokje...

KAREL : Voor 50 eurocent per 100 gram meer...

ZUSJE : En als iemand die geen amandelen lust nu een sokje vol amandelen krijgt?

KAREL : Dan kan hij er toch nog altijd de glazuur van afzuigen en de amandel wegsnijten.

ZUSJE : Karel, ik heb uuuuren tijd gestopt in het breien van die vijftig babysokjes. Doet gij nu ook eens vijf minuten moeite om per sokje twee amandel- en vier chocolade suikerbonen te stoppen. Dat is nu toch niet te veel gevraagd ?

KAREL : Moet ik dan helemaal opnieuw beginnen ?

ZUSJE : Ja! Eén sokje, twee amandel- en vier chocoladebonen. Hou ze tegen het licht, weeg ze in de palm van je hand. Ik zou bijna zeggen, bijt er een stukje af om zeker te zijn, maar zorg er voor dat mijn rekensommetje 4+2 klopt en dat er ongeveer evenveel roze als blauwe in een sokje zitten.

KAREL : Ook dat nog?

ZUSJE : Ja Karel, ook dat nog. En stop met dat gepreutel. Ik begin mij serieus op te winden en de verpleegster heeft mij gezegd dat ik dat in mijn toestand NIET mag doen.

(gaat mokkend in zijn hoekje zitten.)

Het is toch waar, hé meisje, mannen zijn toch echt onhandige klunzen.

KAREL : Nog maar vijf uur op de wereld en ze spannen al samen.

ZUSJE : Hou u met uw bonen bezig. Ik heb mijn vingers blauw gebreid aan die vijftig sokjes.

KAREL : Dat hoefde niet, hé. We hadden ze ook in die papieren zakdoekjes kunnen plooiën die in aanbieding waren in de Aldi.

ZUSJE : Niet zeveren, Karel. Gij wilde de suikerbonen zelfs stoppen in 50 in wit graniet beeldhouwde kinderhoofdjes van 20 centimeter hoog en 5 kilo zwaar. Ik zie de mensen het moederhuis al buiten komen met zo'n kinderkopje onder de arm.

KAREL : Maar schat, ik beeldhouw al negen maanden niks anders meer dan kinderhoofdjes. Mijn atelier staat er vol van. We hadden er best, gratis en voor niets, vijftig kunnen missen voor die suikerbonen.

ZUSJE : Tja, dat is waar. Dan waren we die vijftig kopjes toch al kwijt geweest. De rest van die beeldjes raken we aan de straatstenen niet kwijt. We kunnen ze in de

koopjeskrant zetten. Misschien belt er wel iemand die zijn oprijlaan met kinderkopjes wil plaveien.

KAREL : Schatje, ge maakt mij een beetje kwaad nu...

ZUSJE : Gebruik uw kwaadheid eens om iets getormenteerds te beeldhouwen dat wel verkoopbaar is. En concentreer u nu op die suikerbonen. Binnen een paar minuten begint het bezoekuur en ik wil de mensen geen lege sok aanbieden.

KAREL : Als we die bonen nu eens in een grote schaal doen en de mensen hun sokje zelf laten vullen.

ZUSJE : Zwijg... en vul die sokken. (*tegen de baby*) Ge hebt echt een neusje om in te bijten. Maar ge moet geen schrik hebben, want mama gaat niet bijten in het neusje van mijn kleine kneusjepeusjeleusje. Mama gaat de papa in het oog houden of hij de suikerboontjes die gij gepoept hebt wel in de juiste sokjes doet.

KAREL : Het kind kakt gewoon stront en geen suikerbonen, laat staan bonen met amandelen in. (*houdt boon tegen het licht*) Ik zie echt geen verschil, hé...

ZUSJE : Ik wil niet dat ge over kak of stront spreekt als uw dochter erbij is...

KAREL : Ze hoort toch niks. Haar oortjes zitten nog vol van uw gebroken water.

ZUSJE : Hopeloze vader.... Hebt ge al overal 'A-tjes' op de geboortekaartjes bijgetekend?

KAREL : Jaaa... En als gij een gynaecoloog had gekozen met een goed functionerend echografieapparaat, had ik niet in Chinese inkt op al die geboortekaartjes een 'A-tje' moeten bijtekenen.

(Mijnheer Van de Velde staat een beetje zielig, in ceremoniekleding, met een bosje mauve chrysanten in de deuropening. Hij kucht verlegen.)

VAN DE VELDE : Ik hoop dat u zich mij nog een beetje herinnert...

KAREL : Hadden wij een ceremoniemeester besteld?

ZUSJE : Mijnheer Van de Velde! Wat een verrassing....

VAN DE VELDE : Ik ben blij dat u zich mij nog herinnert. Ik heb altijd graag op uw begrafenis en feesten gewerkt...

ZUSJE : Kom binnen, mijnheer Van de Velde... U bent de eerste die ons dochtertje komt bezoeken.

VAN DE VELDE : Tja, het is een beetje toevallig. Eigenlijk kwam ik mijn vroegere werkgever en huidig gewaardeerd concurrent, mijnheer Jansens van de begrafenissen Jansens, bezoeken, maar hij blijkt vanmorgen te zijn overleden. Daar stond ik dus met mijn bloemen. Toen hoorde ik dat u bevallen was en dacht ik dat ik mijn bloemen beter aan u kon komen afgeven... Is het een mooi kindje?

ZUSJE : Het is een schatje. Karel, haal eens een vaasje voor de bloemen van mijnheer Van de Velde. *(Karel af)* Hier is ze dan, ons Pola.

VAN DE VELDE : Ha, Paula, zoals de koningin.

ZUSJE : Nee, het is Pola... P.O.L.A.

VAN DE VELDE : Ha, Pola. Ja, dat is moderner dan Paula. Erg hé, van mijnheer Jansens van de begrafenissen Jansens & Jansens. Hij heeft de begrafenis van uw vader, mijnheer Gaston, nog zo mooi verzorgd. Vanmorgen hebben ze hem in zijn atelier gevonden. Hartaanval en dan voorover gevallen in de kist die hij met mauve velours en witte kant aan het versieren was. Excuseer mij dus voor de kleur van mijn bloemen. Mauve chrysanten passen niet echt bij een geboorte.

(Karel komt erg zenuwachtig terug binnen met de bloemen van mijnheer Van de Velde nog altijd in de hand. Hij lijkt wel een geest te hebben gezien.)

ZUSJE : Awel ?

KAREL : Awel wat?

ZUSJE : Ge ging, dacht ik, een vaas zoeken voor de bloemen van mijnheer Van de Velde, maar als ik me niet vergis hebt ge die bloemen nu nog altijd in uw hand.

KAREL : De...euh...vaasjes waren op.

ZUSJE : Doe niet onnozel. Er staan altijd vaasjes in de kast van het verpleegsterslokaal.

KAREL : Nu niet... veel bezoek... veel bloemen... vaasjes op... voilà.

ZUSJE : Maar ze hebben toch ook nog lege fruitsapflessen en yoghurtbokalen...

KAREL : Nee, alles was op. Alleen nog twee héél kleine confituurpotjes.

ZUSJE : En wat nu met die bloemen?

KAREL : Ik leg ze hier eventjes neer, drink een fles van onze fruitsap leeg en steek die bloemen binnen een kwartiertje in deze lege fles. *(gaat naar de ijskast, neemt een fles fruitsap en zet ze aan de mond)*

VAN DE VELDE : Ze kunnen nog wel een kwartiertje zonder water denk ik... *(maakt smakgeluidjes)* Alhoewel de lucht hier wel bijzonder droog is.

KAREL : Iets drinken, mijnheer Van de velde ?

VAN DE VELDE : Haha...

KAREL : Fruitsap? *(hij biedt de fles aan waarvan hij net gulzig heeft gedronken)*

VAN DE VELDE : Och...

KAREL : Of iets anders fris misschien?

VAN DE VELDE : Wel...

KAREL : Er is ook porto.

VAN DE VELDE : *(enthousiast)* Haha... *(dan treurig)* De kilte in mijn hart om het heengaan van mijn voormalige baas en nu ook voormalig concurrent mijnheer Jansens van de Begrafenissen Jansens & Jansens, kan ik best met een hartverwarmende slok...euh...euh... omfloersen. *(neemt de fles en schenkt een waterglas helemaal vol)*

ZUSJE : Karel, waarom doet ge zo zenuwachtig?

KAREL : Ik? Ik drink gewoon snel fruitsap om de bloemen niet te fel te laten verwelken.

ZUSJE : Karel Mampaey... Ik ken u... Wie of wat hebt ge op de gang gezien?

KAREL : Niks... veel volk... bezoek met veel bloemen...

ZUSJE : *(zucht)* En dus krijgt mijnheer weer knikkende knieën. Karel, wanneer gaat ge nu eens stoppen met in uw broek te doen als ge een hoop vreemd volk ziet?Straks wordt ge nog oranje.

KAREL : Oranje?

ZUSJE : Van al dat fruitsap dat ge nu zit binnen te kappen. Ga toch gewoon naar het verpleegsterslokaal een vaasje vragen.

KAREL : Neenee. Laat mij hier maar stilletjes zitten drinken. Het is bijna op...

VAN DE VELDE : Schol... Op POLA... met een O in het midden. *(hij kruipt in een hoekje van de kamer met de fles binnen handbereik)*

(Oudste zoon komt met moeder de kamer binnen. Moeder zit in een rolstoel en is bijzonder vrolijk. Oudste zoon ziet er erg vermoeid en ongeschoren uit. Hij lijkt nogal afwezig. Moeder heeft twee roze ballons met opschrift 'baby girl' in de hand en zingt vrolijk.)

MOEDER : Ik heb de zon zien zakken in de zee...olé... Ik heb de zak zien zonnen in de zee...olé... En we gaan ons moe haar broek afdoen, broek afdoen, broek afdoen... en we gaan onze va zijn broek afdoen, broek afdoen, BROEK afdoen... Eet veel bananen, bananen zijn gezond. Adam sloeg Eva op haar blote kont... en de pispot, de pispot, de pispot is kapot. En de pispot, de pispot staat op zijne kop... *(op Quantalamera)* Borsten en billen, ohoho, borsten en billen. Borsten en billen, ik zou ze begot ni willen.... *(ook andere populaire deuntjes kunnen, zolang het maar gezongen wartaal is)*

(Oudste zoon parkeert moeder nogal bruusk met haar gezicht naar de muur en pakt haar de ballons af. Moeder begint te grienen.)

OUDSTE ZOON : Kijk eens hoeveel kikkers er op het behang zitten moeder. Zoudt gij die voor mij eens allemaal willen tellen?

MOEDER : 1...2...3...4...

OUDSTE ZOON : Sssst... Stilletjes tellen moeder. Anders komt de grote ooievaar en die eet alle kikkers op. *(moeder telt in stilte)* Proficiat zusje, wat is 't? *(duwt de ballons in Karels handen. Karel weet er geen blijf mee)*

KAREL : Een dochter, Pola... 4 kilo 850 en 59 centimeter.

ZUSJE : 3 kilo 150 en 49 centimeter.

KAREL : Zoveel zat ik er toch niet naast!... Lust gij amandelen? *(hij dropt de ballons ergens)*

OUDSTE ZOON : Nee, het kruipt tussen mijn tanden.

KAREL : *(tot zusje)* Ziet ge wel dat ik de mensen gewoon had moeten laten kiezen. Een schoteltje met amandelen en eentje met chocolade en vult uw sokje zelf.

OUDSTE ZOON : Alstublieft, ik heb ook maar een ballonnetje meegebracht. *(een miniversie van de ballons van moeder)* De bloemen in het ziekenhuiswinkeltje waren op. Ze hadden alleen nog mauve chrysanten. *(hij ploft in de zetel en kan de ogen amper openhouden)* En? Ge zult wel moe zijn zeker? Hebt ge lang moeten persen?

ZUSJE : Voor hoeveel baby's hebt gij moeten persen? Ge ziet eruit als een uitgewrongen schotelvod.

OUDSTE ZOON : Voor maar ene. *(wijst op moeder)* Maar wel een hele grote. Hoe lang pas ik nu al op haar?

ZUSJE : Twee weekjes.

OUDSTE ZOON : Zeker dat het geen twee jaar zijn? Hoe houdt gij het uit om al zolang voor haar te zorgen?!

ZUSJE : De radio keihard zetten als ze weer eens begint en wordt het te erg dan zet ik haar in de garage, pardon... het atelier, bij Karel.

KAREL : En dan klop ik extra hard met mijn hamertje op mijn beitelkje...

OUDSTE ZOON : Kunnen we haar niet terug naar die instelling brengen?

ZUSJE : Nee... Ik heb haar op mijn trouwfeest beloofd om voor haar te zorgen en dat zal ik doen ook. Ik kreeg er zelfs hartzeer van dat ik haar, de laatste twee weken voor mijn bevalling, bij u heb moeten achterlaten.

OUDSTE ZOON : *(kleintjes)* Wanneer komt ge haar terughalen ?

MOEDER : 98!!!.. Er zitten 98 kikkers op het behang !... *(zingt)* Dag Plons, gekke kikkers, jullie zitten met zijn allen op het behang. Dag Plons, gekke kikkers,...

OUDSTE ZOON : *(geeuwt)* Er zitten ook nog een hele hoop muizen op het behang, moeder. Wilt ge die ook nog even voor mij tellen?

MOEDER 1...2...3...4...

OUDSTE ZOON : Ssst... Stilletjes tellen moeder anders komt de grote poes en die eet alle muizen op. *(Moeder telt in stilte)*

ZUSJE : Is 'Hebt ge lang moeten persen...' het enige wat ge over uw nieuwe nichtje te zeggen hebt? Ge hebt Pola nog maar amper bekeken.

KAREL : Ze lijkt helemaal op mij, vindt ge ook niet?

OUDSTE ZOON : Nee... Als dat de bedoeling was, hebt ge deze keer heel slecht gebeeldhouwd, Karel.

ZUSJE : Ze heeft toch mijn neusje, hé?

OUDSTE ZOON : Aan die muggenbeet met twee gaatjes in kan ik echt niet zien wiens neus ze nu heeft.

ZUSJE : Broer! Ge hebt het wel over het neusje van mijn pasgeboren dochter!

OUDSTE ZOON : Wat voor een stomme naam hebt ge haar trouwens gegeven... Pola, met een O in het midden.....

KAREL : Dat is de schuld van de gynaecoloog...

OUDSTE ZOON : ...Pffft... Ik krijg echt een klop van de hamer. Dat lijkt hier wel een couveuse. Denken ze soms dat wij prematuurtjes zijn. Niets op tegen zusje dat ik even ga zitten en mijn ogen dicht doe? *(doet het en slaapt onmiddellijk)*

ZUSJE : Ik vraag mij af of het alleen maar door ons moeder komt dat hij zo afgepeigerd is. Ik heb verdomme 9 maanden, dag in dag uit, voor haar gezorgd en mijnheer hier, is al rijp voor de schroothoop na twee luizige weekjes.

KAREL : Ik heb u toch een aantal keer moeten wakker maken toen ge rechtstaand tegen de ijskast stond te slapen met een kartonnetje eieren in de hand.

(Nonkel steekt zijn hoofd binnen.)

NONKEL : Is er geen belet ? Wordt er niemand gewassen of verschoond?

ZUSJE : Nonkel! Blij dat ge gekomen zijt.

(Nonkel heeft een boeketje mauve chrysanten en een 'baby girl'-ballon bij.)

NONKEL : Wat voor een ziekenhuis is dat hier? Ze hebben in het bloemenwinkeltje alleen maar mauve chrysanten. Hier jongen, pak aan *(geeft ze aan Karel)* en zoek eens rap een vaasje om ze in te doen.

KAREL : Euh...de...euh... de vaasjes zijn op...

NONKEL : Maar nee, jong. Ik heb er in 't verpleegsterslokaal een heel rij zien staan. En

spoed u wat, want als ge hier nog lang blijft dremmelen zien ze straks bruin in plaats van mauve.

(Karel aarzelt, maar gaat dan toch met tegenzin naar buiten.)

NONKEL : Om die rouwbloemen wat op te fleuren heb ik er maar een ballon bij gekocht. Voilà! *(geeft de ballon aan zusje)* Laat mij dat pasgescheten boeleke eens bezien. Schoon... schoon. Wel een vreemde naam hé, Pola, met een O in 't midden.

ZUSJE : *(wrevelig)* Ik zal het straks wel uitleggen.

VAN DE VELDE : Hier, mijnheer, neem mijn stoel maar. Ik zal wel op het tabouretje zitten.

NONKEL : Van de Velde! Wat doet gij hier? Er is hier toch geen trouwfeest of koffietafel. Alhoewel... Hier ligt een dode geloof ik. *(doelt op snurkende Oudste zoon en laat zijn vettige, flauwe plezante, lach weer galmen)*

VAN DE VELDE : Kan ik u iets te drinken aanbieden? ... Er is vooral frisdrank.

NONKEL : Ze zullen toch niet te gierig geweest zijn om ook een paar pintjes in die box te stoppen.

VAN DE VELDE : Een pintje voor mijnheer... *(geeft het en trekt zich weer terug in zijn hoekje waar hij stiekem zijn glas opnieuw vult met porto)*

NONKEL : Wat is er met dit half pond vijgen aan de hand? *(doelt op Oudste zoon)*

ZUSJE : Hij heeft de laatste dagen voor moeder moeten zorgen en dat is hem blijkbaar niet goed gekomen.

NONKEL : Mijn zuster... Hoe is het met haar. Ze is toch niet nog zotter geworden dan negen maanden geleden met jullie trouwfeest.

ZUSJE : Ze telt nu de muizen op het behang.

NONKEL : De muizen?...tjongejonge.....*(tot moeder)* Dag zuster...

MOEDER : Ssst...

NONKEL : Alles goed met u?

MOEDER : SSSSTT....

NONKEL : Ge ziet er anders heel goed uit.

MOEDER : SSSTTT! Zwijgen of ik ben mijn tel kwijt... 69...70...

NONKEL : Zuster, er zitten geen muizen op het behang.

MOEDER : Wat ben ik dan aan het tellen, denkt ge ?

NONKEL : Dat weet ik niet maar zeker geen muizen want die zitten NIET op het behang.

MOEDER : Nee? Dan kan ik er maar beter mee stoppen. Het waren er 71.

NONKEL : En hoe is het nu met u?

MOEDER : En hoe is het nu met u ?

NONKEL : Met mij is het goed.

MOEDER : Met mij is het goed.

NONKEL : (*zucht*) Tel maar voort.

MOEDER : Gaston?

NONKEL : Gaston? Neenee, ik ben het, uw broer.

MOEDER : Zijt ge teruggekomen, Gaston? Ik heb u zo gemist, Gaston. (*stilletjes en treurig*) zwamzwamzwamzwamzwam.....

NONKEL : Wat doet ze nu?

ZUSJE : Ssst... snel... Vertel haar snel dat gij het zijt, voor ze weer een crisis krijgt.

NONKEL : Zuster, ik ben het, uw broer... Gaston, uw man, is al jaren dood.

MOEDER : Ha! Daarom zijt ge zo lang niet thuisgekomen. Omdat ge dood zijt. Dood als een pier en plat als een mier! Er zitten mieren op het behang... 1...2...3...

ZUSJE : Ssst. Stilletjes tellen, moeder. Anders komt de grote miereneter om al die lieve mieren op te eten. (*Moeder telt in stilte*) Moest ge nu echt over onze pa beginnen? Als ze zijn naam (*fluistert*) 'Gaston' (*terug normaal*) nog maar hoort, wordt ze al weemoedig.

NONKEL : Maar ik ben niet over Gaston begonnen.

MOEDER : Zwamzwamzwamzwamzwamzwam....

ZUSJE : Ssst, stilletjes moeder, ge jaagt alle mieren weg. Begin eens opnieuw te tellen...1...2...3...

MOEDER : (*zachtjes*) 1...2...3...

ZUSJE : Door onze pa zijn naam te noemen, hebt ge haar heel verdrietig gemaakt.

NONKEL : Jamaar...

ZUSJE : Zwijg. Ik ken mijn moeder. Ze is heel triest nu. Ik zie het aan de manier waarop ze de mieren op het behang telt.

NONKEL : ...(zucht)...Ik vreesde al dat die zottigheid erfelijk was, maar bij u begint het toch wel heel vroeg. (*luchtig*) En hoe is het nu met jullie huis ?

ZUSJE : Pardon? (*weet niet wat ze hoort*) Hoe het is met ons huis?

NONKEL : Ja, het is ook mijn ouderlijk huis... Logisch toch dat ik me wil vergewissen in wat voor staat het is.

ZUSJE : (*heel bits*) Heel slecht... De deuren sluiten niet, de klinken vallen uit de ramen en Karel is al twee keer door de plankenvloer gezakt! Voor de rest ben ik net bevallen. Zal ik even een staat van mijn lichaam opmaken, nonkel?!

NONKEL : (*verongelijkt door de heftige reactie van zusje*) God, zeg... Ik wilde gewoon een gesprekje aanknopen. Ik had ook kunnen vragen hoe het met jullie auto is, maar jullie hebben er geen...

KAREL : (*is terug binnengekomen*) Euh... Ik ben gaan kijken...maar...euh...geen vaasjes.

NONKEL : Dat kan niet. Toen ik vijf minuutjes geleden het verpleegsterslokaal passeerde, stonden er minstens twintig vazen en fruitsapbokalen op het schab.

KAREL : Nu staan er alleen maar die twee kleine confituurpotjes... Er is veel bezoek met bloemen.

NONKEL : Tja, dan zullen er twintig bezoekers, met hun boeketje mauve chrysanten in de hand, achter het muurtje hebben staan wachten tot ik mijn rug draaide, om snel hun bokaal fruitsap van het schab te pakken. Karelkje,... die bokalen KUNNEN niet op zijn!

KAREL : (*bits*) Toch zijn ze op. Ik zal de bloemen in afwachting in de wastafel leggen.

ZUSJE : Karel, waarom doet ge zo nerveus ?

KAREL : Ik ben niet nerveus! De fruitsapbokalen zijn op. Punt uit! En ik heb geen zin om nog eens een liter fruitsap uit te drinken, dus die bloemen gaan gewoon in de wastafel.

NONKEL : Koop dan al eens iets voor de mensen.

(*Jongste zoon steekt zijn hoofd binnen.*)

JONGSTE ZOON : Is het hier dat mijn verse nichtje haar papboertjes laat?

ZUSJE : Broertje! Kom binnen. Ik ben zo blij u te zien.

JONGSTE ZOON : Momentje Zusje. Ik heb een heel groot cadeau bij en dat moet ik eerst eventjes binnenrollen. *(verdwijnt even en verschijnt dan met tante die in een rolstoel zit)* Tàtàààà !... Hier is het cadeau.

ZUSJE : Tante?

TANTE : *(zit heel onwennig in peignoir in de rolstoel)* Ik...ik...wist van niks...

JONGSTE ZOON : Nee, ze wist inderdaad van niks. Ik passeer de cafetaria van het ziekenhuis en wie zie ik daar zelig achter een tonicske aan een tafeltje zitten? Tante!

TANTE : Ik...ik ben geopereerd.

JONGSTE ZOON : Aan haar spataderen, vandaar dat ze in een rolstoel zit.

TANTE : Hij...hij heeft mij...gewoon meegenomen...

JONGSTE ZOON : Vandaar dus ook dat ze hier in haar peignoir zit...

TANTE : Ik ben hier al een week.

JONGSTE ZOON : Nogmaals, vandaar dus,... dat ze geen geboortekaartje heeft gezien.

TANTE : Ik kon...

JONGSTE ZOON : Zij kon dus inderdaad niet weten dat haar nichtje, gij dus zusje, op de zesde verdieping lag moeder te worden terwijl zij, tante dus, op de vijfde verdieping lag te bekomen van een levensbedreigende spataderoperatie.